

Michiel Ytsma

Columnist voor Infra,
freelance journalist en
projectmanager
[nl.linkedin.com/in/
michielytsma](https://nl.linkedin.com/in/michielytsma)

TOPKWALITEIT INFRABEHEER

column

Je moet oppassen dat je geen zeurpiet wordt.' Dit zei de vakredacteur tegen mij tijdens de evaluatie van mijn laatste column. Het klopt dat ik afgelopen jaar met groot plezier mijn ergernissen over bijvoorbeeld Amsterdam, communicatie-afdelingen en rioolbeheerders op papier heb gezet. Omdat ik niet als zuurpruim door het leven wil gaan, belicht ik deze keer de kwaliteit van het Nederlandse infrabeheer.

Voor dit nieuwe perspectief kreeg ik een onverwacht steuntje in de rug. Begin februari bezocht ik Bangladesh. Ik zou graag opschrijven dat de vakredacteur mij daar voor straf naartoe stuurde. Maar de eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat het ging om een handelsmissie waarbij bedrijven de kansen voor software-ontwikkeling en *business proces outsourcing* verkenden. Bangladesh neemt door een groeipercentage van ruim 6% plek twee in van een door de ABN AMRO samengestelde top-16 van opkomende economieën. Ook op het gebied van outsourcing van ICT-ontwikkeling en *IT enabled services*, zoals data entry, graphic design en telemarketing, vecht het land met succes om een bescheiden aandeel in de Aziatische offshore-markt.

Bangladesh is een stuk goedkoper dan ICT-koploper India en zelfs spotgoedkoop in vergelijking met 'nearshore'-bestemmingen in Oost-Europa. Het land is ook voor infrabeheerders een optie voor uitbesteding van digitale werkzaamheden. Een programmeur verdient gemiddeld 5.000 dollar per jaar. Een schijntje. En toch creëert dit werk een middenklasse in een economie die door de textielproductie wordt gedomineerd. Met een bevolking van meer dan 160 miljoen mensen en jaarlijks 5.000 universitair afgestudeerde computertechnici is het arbeidspotentieel onuitputtelijk. Zelfs voor simpel fotocorrectiewerk gaat een overgekwalficeerde werknemer met bijvoorbeeld een master in grafisch design toegewijd aan de slag.

Een van de grootste uitdagingen voor het land is de kwaliteit van de infrastructuur. De chaos en het rumoer op straat verleiden een ondernemer tot het doen van de volgende uitspraak: 'Op weg van het vliegveld naar het hotel dacht ik: dit is complete tijdsverspilling.' Een ritje van twintig minuten door de hoofdstad Dhaka kan op een slecht moment twee uur duren. Stroomdraden lopen overal kriskras door elkaar. Tijdens een wandeling moet je uitkijken om niet in een open gat in de grond te vallen.

In het beste geval zijn ze daadwerkelijk aan het werk met de bekabeling of riolering. Als treinen eindelijk onderweg zijn, verplaatsten ze zich met een snelheid die zelfs voor het televisieprogramma 'Rail Away' van de EO te sloom is. Internationaal opererende bedrijven hebben een aggregaat voor de geregelde stroomuitval en een 'Wimax'-abonnement voor draadloos breedband in het geval dat het kabelinternet er uitligt. Om ten slotte nog maar de zwijgen van het gevecht tegen en om water dat Bangladesh, met wat hulp van Nederland, dagelijks voert.

Weer thuis realiseer ik me wat voor top-prestatie ons land eigenlijk levert. Amsterdam komt ineens op me over als een oase van rust achter onze slimme dijken, mijn trein rijdt met een bandbreedte van een halfuur altijd op tijd en de riolering in mijn straat kan er na vervanging weer dertig jaar tegenaan. Ik drink bij thuiskomst een glaasje water uit de kraan en vraag me daarbij af: 'Hoe is het mogelijk dat er nog tijd over is om over deze topprestatie te communiceren?' ←